

MARISSA MEYER
& TAMARA MOSS

Jocul
EVADĂRII

Traducere din limba engleză de
OANA-CELIA GHEORGHIU

**LEDA
EDGE**

— **Ă** STA TREBUIE SĂ FIE UN TREI... AICI UN ȘAPTE ȘI UN opt... cinci... doi și gata!

Carter a oprit cronometrul de pe telefon. Entuziasmul de moment i s-a stins.

— Trei minute și cincizeci și patru de secunde? Penibil!

A rupt pagina din cartea de sudoku, a mototolit-o și a aruncat-o spre coșul de gunoi din colțul clasei. Cocoloșul de hârtie s-a lovit de marginea coșului și a căzut pe covor.

Clopoțelul a sunat exact când doamna Melnyk intra în clasă. Aceasta nu avea nicio problemă să-i permită să-și ia prânzul în clasa ei și, dacă suspecta că această rugămintă avea mai mult de-a face cu viața socială dezastruoasă a lui Carter decât cu proclamata ei dorință de liniște și pace de care avea nevoie pentru a studia pentru următoarea competiție, nu lăsa să se vadă.

Carter și-a verificat din nou e-mailurile. Tot nimic.

În timp ce colegii ei se așezau la locurile lor, ea se întreba pentru a suta oară care dintre ei erau fani ai *Jocului Exadării*. Care aveau conturi pe Domeniu, cel mai mare site al fanilor concursului. Câți dintre ei o urmăriseră pe ea.

Kick It Carter. Specialistă de cel mai înalt grad a Rezolvărilor. Era o onoare care o umplea de o mândrie năucitoare. Era, de asemenea, o onoare care nu făcea nici cât o ceapă degerată în viața reală. Nimeni de aici nu știa cine e.

Însă dacă era aleasă pentru concurs...

Știa că își asumă un risc enorm atunci când își făcuse publică identitatea. Părinții o priviseră de parcă își pierduse mințile iubitoare de Fibonacci atunci când le spusese despre audiere.

„Păi ție nu-ți place să faci nici măcar fotografiile de la școală.”

Ceea ce era adevărat.

Ei însă nu aveau cum să înțeleagă cât de mult își dorea asta. Nu, mai corect spus, câtă nevoie avea de asta. Pe ea nu o interesau faima și banii. Voia însă să găsească oameni care să semene cu ea. Nu nume de utilizatori anonimi, ci prieteni reali.

Kick It Carter era populară și sigură pe ea. Frumoasă și încrezătoare, mulțumită avatarului animat creat cu ajutorul tatălui ei, care era dezvoltator de aplicații, și al mamei ei, pasionate de modă. Eroina fetelor ciudate și iubitoare de matematică din toată lumea. Dar pe platou nu avea să se poată ascunde în spațele alter egoului. Urma să fie Carter față în față cu camerele și cu puzzle-urile create de Maestrul Jocului... și cu echipa din care avea să facă parte. Oameni obsedați ca ea de puzzle-uri și *escape room*-uri. Oameni care aveau s-o admire pentru mintea ei, nu pentru remarcile istețe din mediul online. Oameni care *înțelegeau*.

Ideea era la fel de stranie pe cât era de tentantă. Se gândise la peste o sută de nume potențiale pentru echipă. Avea de gând să comande tricouri pentru echipă imediat ce le afla mărimile. În sfârșit, urma să fie inclusă într-una dintre acele discuții de grup la care, evident, participau toți adolescenții din lume cu excepția ei.

Odată ce ar fi fost acceptată în emisiune, Carter n-ar mai fi trebuit să-și ascundă adevărata personalitate.

Înainte de începerea orei, a îndrăznit să-și verifice e-mailurile. Pentru ultima oară.

Inima i-a ajuns tocmai în gât.

Re: Audiție Carter Kelly

Dragă domnișoară Kelly,

Suntem încântați să vă invităm să fiți concurentă în sezonul cinci al Jocului Evadării...

Audiție video: Beck Matheson

JOCUL EVADĂRII

SEZONUL CINCI

Băiatul are o coamă de păr castaniu des sub o pălărie de cowboy, buze atât de roșii, încât ai zice că a supt o acadea cu aromă de cireșe și un zâmbet angelic. De asemenea, pare să fie într-un salon din Vestul Sălbatic.

— Sal'tare! Mă numesc Beck și vreau să vă urez bun-venit la Sweetbrier Saloon. Cunoscut și ca șopronul din grădina părinților mei.

Lovește un felinar cu kerosen ce coboară din tavan și face ca umbrele să danseze pe pereți.

— Anul trecut am transformat acest loc în al șaselea *escape room* făcut de mine. Și da, tematica e *profund* inspirată de comoara Sweetbrier. Sunt obsedat de chestia aia. Din prima clipă în care am aflat care e premiul acestui sezon...

Mimează faptul că-i explodează capul.

— Dar cu siguranță nu doar eu am simțit asta; așadar, ce mă poate scoate în evidență din mulțime? Un singur cuvânt: lasere. Știți voi: concentrare laser.

Ia un pachet de cărți de joc și începe să-l amestece.

— Mi-a luat cinci săptămâni să creez această cameră. Am răscolit talciocuri și magazine artisanale pentru decoruri. Coarnele de cerb provin de la lichidarea unei proprietăți. Butoaietele de whiskey și sticlele de băuturi, în principal de la magazine de ocazii.

Începe să facă trucuri – așază cărțile în linie pe braț, apoi le întoarce într-un val hipnotizant.

— Casa de marcat e o jucărie vopsită să pară autentică. Chiar și aceste cărți sunt realizate manual.

Răsfiră cărțile și le întoarce spre cameră, dezvăluind ași și pică, cupă și treflă.

— Pont: pe fața cărților e ascuns un indiciu, dar trebuie să jucați ca să-l aflați.

Se cocoată pe un taburet de bar.

— Am multe pasiuni. Codarea. Mecanica. Competițiile de pinball. Alpaca... Poveste lungă. Dar *escape room*-urile reprezintă o pasiune veche a mea. Să particip, dar și să le creez. Una e să rezolvi puzzle-uri și cu totul altceva să le faci tu însuși. Acum, să nu înțelegeți că țintesc poziția de Maestru al Jocului, dar îmi place să cred că pot să-mi fac partea în această competiție. Așadar, Louis Augustus Russel...

Sare de pe scaun și scoate un pistol din toc, îndreptându-l spre cameră.

— Te provoc la duel!

Arma scoate un *clic* fâsâit. Beck rânjește.

— E o posibilitate și să am prea mult timp liber. Așadar... mă sunați? Să știți că accept comunicări și prin telegraf sau poștalion.

Râde la propria glumă și videoul se încheie.

Observațiile producătoare:

Știe cum se realizează escape room-urile. E bun pentru interviuri în media.

A zis cumva alpaca??

Obsedat de Sweetbrier – va fi motivat.

Îmi plac înfățișarea sa inocentă și optimismul. O să-l balim de viu pe puștiul ăsta.

IN LUMEA ȘTIINȚELOR CRIMINALISTICE ERA O DEZBATERE continuă cu privire la câte informații puteau fi obținute din modelele stropilor de sânge. Dar, în cazul *escape room*-ului ce avea ca tematică camera de tortură medievală pe care Beck începuse recent să o creeze în garajul părinților săi, petele de sânge urmau să reprezinte un mesaj *propriu-zis*. Dacă „prizonierii” ar fi fost atenți la locul potrivit, ar fi observat că petele de sânge roșu de pe podeaua de beton se potriveau cu codul alfabetic ce urma să fie scris sub cătușele de pe perete.

Crearea de *escape room*-uri reprezenta acea rară pasiune care continua să reziste în atenția lui Beck, deoarece erau de fapt o sută de pasiuni combinate într-una singură. Aici, el era inginer, arheolog, savant, matematician, artist, electrician, criptograf, istoric și povestitor, toate deodată.

Aici, el era Maestrul Jocului.

Și, exact ca mării Maeștrii ai Jocului de dinaintea lui – Louis Augustus Russell, Victor Cunningham, Jasper Barrett –, el știa cât de important era să acorde atenție detaliilor. Era o muncă minuțioasă. Amestecarea vopselei pentru a obține nuanța potrivită de roșu, consistența potrivită, luciul potrivit după uscare. Modelarea ei într-un mod care să pară aleatoriu la prima vedere... dar nu și după o examinare atentă.

În timp ce meșterea, laptopul era așezat pe bancă, rulând vechi episoade din *Jocul Evadării*. Se tot uitase la sezoanele trecute ale emisiunii de când fusese ales să participe. Acum era la sezonul patru, episodul doi, acela cu barul de pe vremea Prohibiției, unul dintre episoadele sale favorite.

Și-a întrerupt desenatul pentru a privi în sus spre laptop, în timp ce Sierra Angelos se plângea de incompetența lui Elijah. Era greu de zis pe cine ura Sierra mai mult, pe Elijah sau pe sora ei. În timp ce Sierra se văita, în gura lui Beck sfârâia un amestec distinctiv de Kool-Aid albastru și șerbet. Toate zgomotele aveau acest efect asupra lui – o formă de sinestezie pe care lui Beck îi plăcea s-o considere superputerea lui secretă. Aromele erau în mare parte aleatorii. Sirenele aveau gust de cenușă amestecată cu ardei iute. Lătratul câinilor era ca și cum ai mesteca bețe, cu excepția cazului în care erau câini mici și zgomotoși – atunci era mai degrabă ca și cum ai mesteca o gură de așchii. Jocurile de pinball se traduceau în bomboane acre și monede pe limbă, iar instrumentele muzicale variau de la covrigei la bezele și asfalt.

— Sub nicio formă n-ar fi trebuit să fie ales căpitan al echipei, a continuat Sierra.

Avea un look punk – genul cu un cuțit în bocancii de luptă. Părul ei drept, negru ca pana corbului, și rujul negru contrastau cu tenul palid.

— Toată lumea e conștientă că eu sunt...

— *...cea mai inteligentă persoană din echipa asta*, a îngânat-o Beck. Da, Sierra, știm.

Nu se sfia niciodată să spună asta. Era chiar adevărat, probabil. Beck se gândea că într-adevăr trebuie să fii destul de isteț să scapi după ce-ai comis o crimă. Deși toată lumea știa că ea era vinovată, nu existaseră suficiente probe pentru a fi arestată de poliție.

— Jur, a continuat ea, că, dacă Elijah mă împiedică să ajungem în finală, va fi vai de capul lui!

Fiecare cuvânt pe care-l rostea era acru, dulce și efervescent. Chiar și când era irascibilă, el adora sunetul vocii ei.

Tocmai se întorsese la desenat când a auzit-o pe mama lui strigând:

— Beck! Au venit!

Cu inima bătându-i cu putere, a aruncat pensula într-o cadă cu apă roșie tulbure și s-a uitat pe fereastra garajului. În fața casei se afla o dubă fără însemne. Genul de dubă care-i aparținea fie unui răpitor, fie unei echipe de televiziune ce filma reality show-uri.

O femeie de culoare, într-un costum alb imaculat, stătea în mijlocul aleii, cercetând fațada casei lui Beck, în timp ce un bărbat alb cu părul creț, îmbrăcat în blugi și sandale, deschidea portbagajul camionetei și scotea o cameră video de mari dimensiuni. Beck și-a spălat sângele fals de pe mâini în chiuveta din bucătărie înainte de-a intra în casă.

Părinții lui erau la ușa din față, întâmpinându-i pe musafiri.

— Bună! i-a salutat Beck. Vă mulțumesc că ați venit!

Privirea atentă a femeii l-a măsurat pe Beck de la picioarele goale până la tricoul pătat cu vopsea. Avea părul negru, strălucitor și drept, până la umăr, și buzele roșii ca sângele.

— Eu sunt Ranielle Russell, producător executiv la *Jocul Evadării*.

Pe limba lui Beck, vocea ei avea aroma unui parfum scump. S-a străduit să nu tușească.

— Ranielle Russell, a comentat el. Vreo relație de rudenie cu Maestrul Jocului?

Buzele ei s-au strâns într-un zâmbet abia schițat.

— Louis e soțul meu.

L-a indicat cu un gest pe tipul cu părul creț din spatele ei.

— Astăzi vom filma. Prefă-te că el nu e aici!

Ranielle le-a strâns mâna părinților lui Beck, apoi a aruncat o privire în living. Mobilierul second-hand. Tabloul înrămat al lui Thomas Kinkade. Perna brodată cu cai sălbatici pe care mama lui o cumpărase de la o vânzare în garaj.

— Vă deranjează dacă facem niște rearanjări?

Cameramanul nu a mai așteptat aprobarea și s-a apucat să mute măsuța de cafea.

— Ăă... sigur? a răspuns tatăl lui Beck, aruncându-i o privire care spune „Cine sunt oamenii ăștia?”

Beck i-a răspuns doar cu o ridicare din umeri, care spera să poată fi interpretată ca „Hollywood, ce vrei?”

— Astăzi vom filma ceea ce noi numim aprobarea oficială, a precizat Ranielle. Vom folosi aceste cadre pentru a le oferi telespectatorilor o scurtă imagine a vieții tale de acasă. Nimănui nu-i pasă câte puzzle-uri poate rezolva un adolescent dacă personalitatea acestuia e plată ca o clătită. Spectatorii își doresc concurenți pe care îi pot susține. Vrei să fii plăcut, dar mai important e să putem să spunem o poveste. Trebuie să știm de ce i-ar păsa cuiva de tine.

L-a fixat cu privirea pe Beck, iar lui i-a luat o clipă să-și dea seama că ea aștepta un răspuns de la el.

Se simțea tentat să sublinieze faptul că, în general, oamenii lor le păsa de el. Nu că încerca să se facă plăcut în mod special, ci că... așa era el. Aproape ca și cum o zână ar fi fluturat o baghetă magică asupra leagănului său încă de pe vremea când păturicile lui erau roz și numele îi era compus din trei silabe în loc de una singură. „Acest copil va fi adorat de toată lumea!”

Încă de la început făcuse școala acasă și-și petrecuse copilăria hălăduind la ferma bunicului său din Montana. După ce ferma fusese vândută – o decizie care încă era o amintire dureroasă printre rudele sale, Beck și părinții săi deveniseră seminomazi, mutându-se din oraș în oraș și din stat în stat.

Se spunea că acei copii școliți acasă erau ciudați din punct de vedere social, dar, în opinia lui, acest soi de copilărie neconvențională dusese la întâlnirea cu diferite tipuri de oameni și-l transformaseră astfel în cineva foarte priceput să se facă plăcut tuturor.

Să intre în inima telespectatorilor nu reprezenta o provocare diferită. Nu era îngrijorat de acest aspect.

Celălalt scop pentru care dorea să participe la *Țocul Evadării?*

Ei bine, *asta* era o provocare. Iar Beck iubea nespuns provocările.

Dar nu prea avea cum să împărtășească cu producătoarea executivă cel mai mare secret al lui.

— De ce i-ar păsa cuiva de mine? a repetat el, încercând să câștige ceva timp. Ei bine, sunt transsexual. Fericit. Acceptat de către cei din familie.

— Asta-i abordarea ta? l-a întrebat Ranielle pe un ton ce sugera că Beck nu era unicul participant transsexual pe care îl luaseră în considerare pentru emisiune.

L-a măsurat din cap până-n picioare.

— Iei vreun fel de medicament de care ar trebui să știm?

— Momentan, doar bustiera compresivă.

Beck i-a oferit un zâmbet larg.

— Dar nu, nu asta e abordarea mea.

A aruncat o privire furișă înspre părinții săi și înapoi.

— Ce-ați zice de dramele unei familii întinse pe mai multe generații și care se învârt în jurul înșelăciunii, trădării și al mai multor milioane de dolari pierduți la jocuri de noroc?

— M-ai făcut curioasă, a răspuns Ranielle.

— Atunci, haideți să vă spun de ce voi câștiga!